

In elk levensverhaal dringen zich keuzes op, maar soms schrijft het scenario zichzelf. Na zijn filmstudies had Rone, né Erwan Castex, wel enkele baantjes op filmsets, maar tussen draaidagen door bleef de Parijze-naar aan zijn muziek sleutelen. Tot Infiné hem opmerkte en zijn passie voor muziek overwon. Met 'Tohu Bohu', zijn tweede werkstuk al, levert Castex een bezwerende lap ambient af, versneden met melodische techno en elektronica. Een plaat die zich opwerpt als metgezel voor de zondagochtend, maar stilletjes ook uitnodigt voor een potje clubben. Of hoe een mens altijd keuzes moet maken.

Erwan Castex: "Voor mij is muziek moeilijk in woorden te beschrijven, het blijft toch iets instinctiefs. Als ik de studio intrak, zie ik wel wat er gebeurt. Achteraf probeer je wel dat creatieve proces te analyseren, zonder het onnodig te intellectualiseren. Maar hoe meer ik nadenk, hoe minder muziek ik maak. Daarom vind ik het zo moeilijk om mijn eigen platen te benoemen. De beste manier om zoiets uit te leggen, is via andere nummers. Daar hou ik van, om met iemand over muziek te spreken door elkaar naar allerlei songs te laten luisteren. Zoiets zegt zoveel meer, zonder dat er woorden aan te pas komen. Maar met 'Tohu Bohu' wilde ik vooral een plaat maken die je altijd en overal kan afspelen. Of je nu met je lief in de zetel zit of samen ergens op een dansvloer staat."

Een raar gevoel

Tohu Bohu betekent vrij vertaald chaos, maar alle tracks klinken net heel doordacht en heel zorgvuldig opgebouwd, haast cinematografisch.

Erwan: "Vandaar ook die titel. In de studio kan er soms heel lang niets gebeuren, maar dan plots, geheel onverwacht, ontstaat er iets geweldigs. De opnames voor deze plaat waren een zeer intense periode, waarin heel wat wonderlijke dingen gebeurden. Soms leek alles me te ontsnappen, zodat het voor mij een echte tohu bohu werd. Ik moest een manier zoeken om die chaos te beheersen en er coherente songs uit te puren. Door elke track zijn eigen verhaal mee te geven, slaag ik daarin. Alsof er een stille verteller aanwezig is. Daar zal mijn filmachtergrond wel voor iets tussenzitten. Maar als ik een liveset speel, verandert het verhaal. Dan voeg ik er telkens een hoofdstuk aan toe, door mijn tracks opnieuw uit te vinden. De gasten van Caribou doen dat ook. Op plaat klinken hun nummers ook heel anders dan tijdens hun concerten. Dat is de kracht van het podium, het bewijs dat muziek echt leeft."

De schoonheid van chaos

Even over die filmachtergrond, waarom heb je dat wereldje eigenlijk vaarwel gezegd?

Erwan: (grinset) "Ik zag altijd dat de muziek mij gekozen heeft. Na mijn studies wilde ik echt in de filmsector aan de slag te gaan, terwijl muziek meer een hobby was tussen de opnamedagen door. Maar toen Infiné me ineens voorstelde om een plaat uit te brengen, was ik totaal verrast. Plots veranderde alles. De ene dag wilde ik nog regisseur worden, maar toen ik de volgende ochtend wakker werd, drong het plots tot me door dat ik muzikant was. Best een raar gevoel."

Hoe is Infiné dan bij jou terechtgekomen?

Erwan: "Ze hadden 'Bons' gehoord op een compil van Agoria ('At The Controls'). Maar als je echt wilt weten waarom ze net mij eruit pikten? Dat zou je beter aan hen vragen." (lacht)

Naakt op het podium

Je sprak net al over het spelen van livesets, iets wat je altijd doet. Vanwaar die keuze?

Erwan: "Wanneer je eigen nummers live speelt, dat is iets superintens. Alsof je helemaal naakt op het podium staat. Als alles dan goed verloopt, geeft dat een geweldige gevoel. Toch ken ik nog altijd heel veel stress voor een optreden, vaak zelfs angst, ik klap dan ook volledig toe. Komt daar nog bij: overgeven! (lacht) Maar of ik nu voor 10 of 1000 mensen optreed, die zenuwen zullen er altijd zijn. Hetzelfde verhaal voor mijn concert op Dour dit jaar: ik stond daar geprogrammeerd in een tent waar 8000 man in kon. De stress! Bovendien speelde ik net achter Caribou, van wie ik een grote fan ben. Vanuit de backstage zag ik hen hun laatste nummer inzetten, waarbij het publiek volledig uit zijn dak ging en quasi in een staat van trance verkeerde. Toen vroeg ik me letterlijk af waarom ik het mezelf elke keer opnieuw aantoe. Maar zodra ik de eerste noot speelde, viel alles van me af. Dan voel ik me echt op een wolk, weg van alles en iedereen. Dat contrast tussen angst en geluk is zo groot, echt een heel sterk gevoel. Ondertussen heb ik al geleerd alle interviews voor een optreden te weigeren, de pers moet maar wachten tot na de show. Anders komt er bij mij toch geen zinig woord uit." (maakt plots een vtes geluid)

Euhm... Heb je nu ook last van stress?

Erwan: "Neenee, ik ben gewoon ziek. Interviews geven lukt nog net." (lacht)

Iets anders nu. Je bent geboren en opgegroeid in Parijs, maar woont al een tijdje in Berlijn. Ben je ondertussen al een echte Berliner?

Erwan: "Het is best een grappige situatie. Ik ben naar Berlijn verhuisd om aan mijn muziek te werken, maar toch speel ik nog de meeste van mijn concerten in Frankrijk, vaak zelfs in Parijs. Daardoor voel ik nog steeds een band met die stad, ook al is Berlijn nu mijn uitvalsbasis. Toch ben ik niet naar daar getrokken voor de muziekscene of het nachtleven. Het is eerder het levensritme, de parken en de ruimte in de stad die me aanspreken. Toen ik voor de eerste keer in Berlijn was, een aantal jaren voordien, ben ik uiteraard wel veel gaan clubben. Die koude minimale techno van toen klonk heel mooi en met veel gevoel, maar ik besefte snel dat dat geluid niet bij mij paste. Geen van beide steden hebben echt een belangrijke rol gespeeld bij mijn muzikale vorming. Mijn inspiratie komt eerder uit dagelijkse leven en de platen waar ik vroeger naar luisterde, die ik herkauwd heb in mijn eigen sound."

Laatste vraagje: een nummer op je plaat heet 'Fugu Kiss', een ander 'King Of Batoofam'. Wat mag ik daaronder verstaan?

Erwan: "Ken je de kogelvis, zogezegd de lekkerste vis ter wereld? Blijkbaar een delicatess, maar als hij verkeerd wordt klaargemaakt, dan sterf je. Bovendien zwelt hij helemaal op als er gevaar dreigt. Wel, beeld je eens in dat zo'n dier je een kus wilt geven, vandaar 'Fugu Kiss'. (lacht) Och, je moet er niet te veel achter zoeken. Vaak moet ik gewoon een titel plakken op een nummer, dus probeer ik steeds iets leuke te kiezen. Het is eerder een spelletje dan een weloverwogen keuze en vaak betekent het allemaal niets. Dus snap je waarschijnlijk al dat de 'King Of Batoofam' simpelweg een verzonnen personage is. Sorry voor de ontgoocheling."

Ik overleef het wel.

Rone
"Tohu Bohu"
Infiné/N.E.W.S.

Om te ontsnappen aan het broeierige Parijs week Rone, oftewel Erwan Castex, uit naar de Duitse hoofdstad. Daar vond hij de rust en inspiratie voor de opvolger van 'Spanish Breakfast', zijn debuutplaat uit 2009. Maar wie vreemde dat de koude minimal van Berlijn vanaf nu doorheen zijn muziek zou waaien, mag een zucht van opluchting slaken. Deze 'Tohu Bohu' vertoont nog altijd meer affiniteit met werk van labels als Warp en Ninja Tune dan de kille geluidswolven die in Berlijn circuleren. De warme klanken bieden nog steeds troost in druilerige tijden, zonder de inlimiteit van je luie zetel aan te tasten. Het zweverige 'Tempo' leent zich daar gewillig toe, net als de speels psychedelische ambient van 'La Grande Course', met het dwalende 'Beast' in zijn spoor. De cinematografische km van 'Care' reikt de hand naar de meer clubgevoelige tracks als het trancelecty 'Parade' en het superie 'Fugu Kiss'. Ook al griet Castex soms uit het verleden, het heden klinkt er niet minder fraai door. Er valt veel schoonheid te rapen op deze 'Tohu Bohu'. (K)

RONE